

MÚSICA SENSE METRÒNOM A METRÒNOM

LLORENÇ BARBER

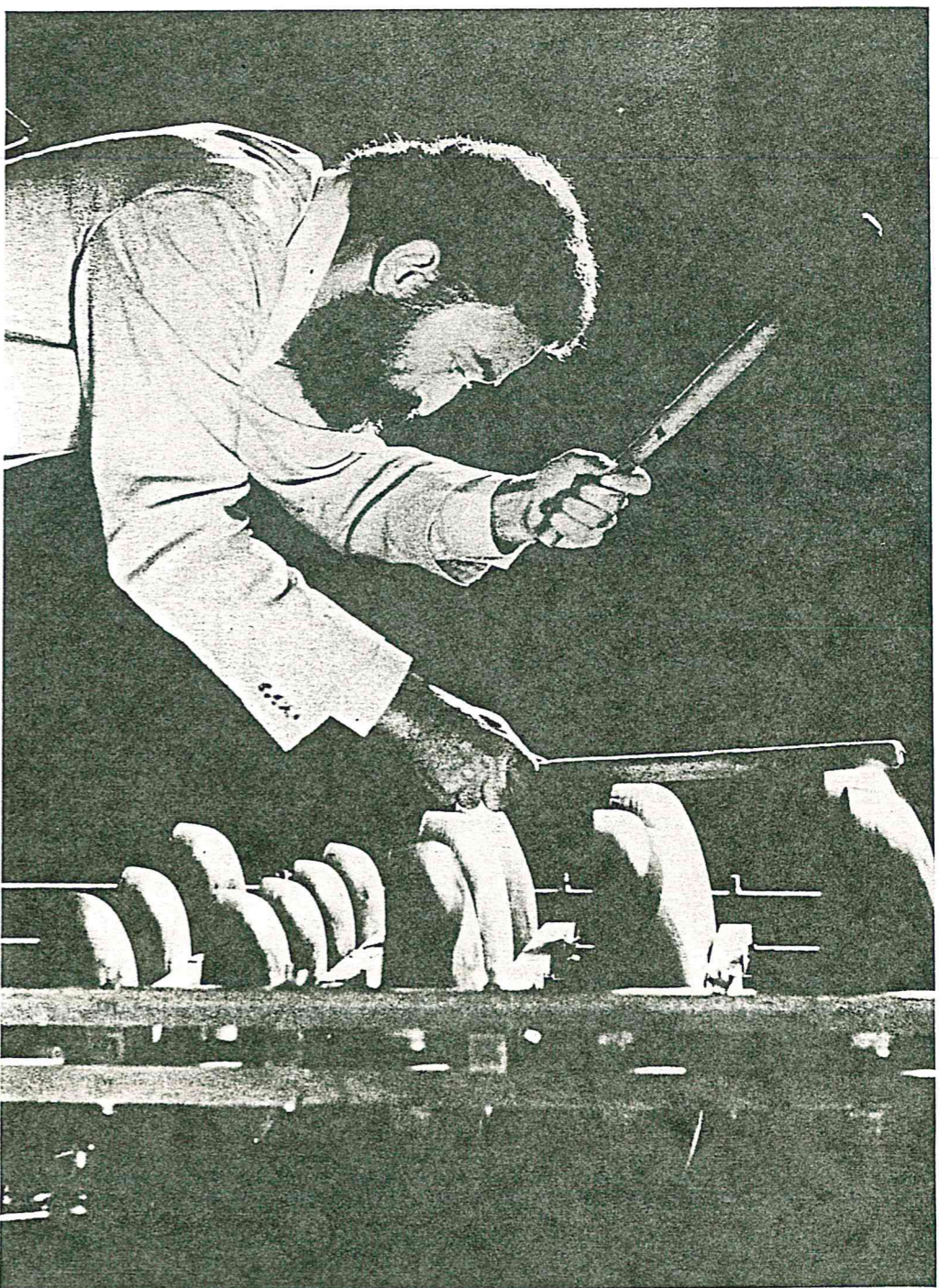
El paisatge sonor espanyol dels anys vuitanta ha esclatat en mil imatges. Un cop superada la dicotomia que les generacions anteriors imposaren entre dues músiques antagòniques i divergents (vanguardia i reraguarda), les músiques d'avui, seductores i/o sediciosos lluiten de lliroses per no sedimentar res més que llibertat.

Què hi ha de comú en les músiques de Santos, Caimari, Polonio, Maderuelo, Balsach, les meves, o les de tants altres? Que són parcials, accessoris, disgregatives, episòdiques. Són músiques afocades, plenes del jo que les dona vida i les empara, i, potser per això, carregades d'ethos i de comunicabilitat. Són músiques que, fugint del protomeic patetisme d'abans (els vanguardistes moderns: jo o el caos), esdevenen paripatètiques, és a dir, passejadores, nòmades en trànsit postmodern (dialoguistes i inclusives).

El dur desig de durar ha estat reemplaçat per l'ardorós ardit del cremar.

I, tanmateix, el país no dona facilitats perquè existeixin les ocasions i els llocs favorables al contagi fecund: cal esgarrapar-los i defensar-los amb dents i paranyes. Així, a contracorrent neixen i es desenvolupen a Espanya els "Ensembles" de València, el "FLES" de Madrid, els "Encontres" de Mallorca, "Obert" de Barcelona, i ara, com un regal dels déus, aquesta "Setmana Internacional de Música Experimental" a Metrònom.

Tots ells són llocs i oportunitats per trobar el son sonor del país, per caigudes afortunades (la veritat està en l'error), per entrebancs hierofànatics, per esblaiments catastròfics, per exabruptes espermatícs.

Llorenç Barber en un moment del seu concert de campanes "Tintinabula".

Barbara Held és un personatge clau. Amb un peu al Bowers de Nova York i amb l'altre al Born de Barcelona, Barbara és pont (pontífex) per manejar un esdeveniment com el d'aquesta "Setmana", ja que viu i provoca la bullícia d'allò nou i en-demés té la tenacitat suficient per presentar-nos-el fresc, sense deslluir. D'altra banda, Barbara és una actriu excepcional que fugitga els components perquè visionin quelcom diferent per a ella. Això explica el concert que donà a Metrònom: el més meravellos concert de flauta sola que mai no s'ha escoltat a Espanya.

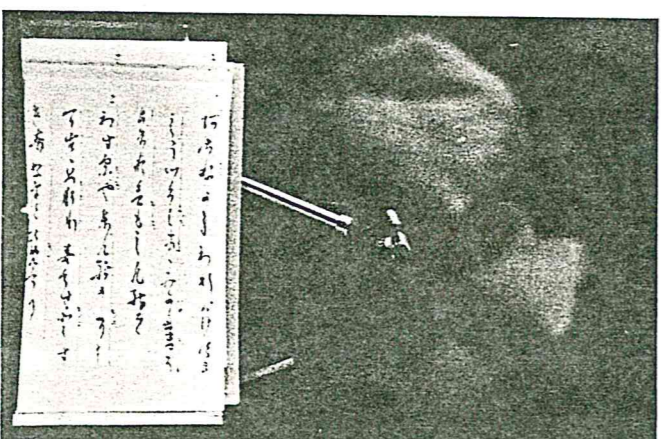
Però la setmana sencera fou un catàleg de novetats. S'obrí una sessió rutinària, quasi futurista, a càrrec dels americans Elliot Sharp, Cristian Marclay i Charles K. Noyes. Continuada amb l'espectacular instal·lació sonora d'Ellen Fullman, Paul Panhuyzen i Johan Goedhart a base de cordes que, omplint tot l'espai de Metrònom, sonaren (amplificades) fant-les vibrar amb els dits. Dijous poguerem assistir al peculiar concert del flemàtic Phill Niblock: acords prolongats, subtilment variats que van adquirint vivacitat, sinestèsicament, mitjançant l'estímul visual, és a dir, una pell. Lícula sobre feines de mar, de camp o industrials donen ritme incessant a una música estudiadament estàtica.

L'encaix de resonàncies i harmònics del meu "Tintinabula" sorpren-gué els qui per primera vegada escolaven una música (pneumàtica i inassolible) trenada amb el llenguatge animal de les meves campanes (que ja han sonat a Bruselles, París, Lisboa, Nova York, San Diego, Eindhoven, Gante i Düsseldorf). Després del concert de Barbara i l'ambientació sonora d'Oriol Graus,

amb el significatiu títol de "Què és això? Això és això", la setmana arribava al seu summum amb el concert del tercet SPACE (format per Tom Buckner, Roscoe Mitchell i Gerald Oshita), els quals oferiren una lliçó magistral d'improvització. L'equilibri entre allò mentalment organitzat i el que és espontani donava la tensió sobreixent a una música a totes hores subtil, alçada i verge.

Setmana, a la fi, d'arravataments, de miscelània, de caça (sense proscipcions ni vendes) de cranis prenyats, de sort: qui tingui orelles per sentir que escolti!

Partitura d'Elliot Sharp per a concert de flauta de Barbara Held

The Spanish music scene of the eighties has burst in a thousand images. Once surpassed the dichotomy imposed by our in-between two antagonic and incompatible musics (vanguardist and rearward), the musics of today, seductive and/or seditious are thirsty not of quietening down but of liberty.

What have the musics of Santos, Cainari, Polonio, Maderuelo Balsach mine and others in common? that they are partial, accessory, digressive, episodic. They are established musics, full of the I that gives them life and protects them, and, perhaps because of this charged with ethos and communicability. They are musics that flee from the Prometheic pathos of long ago (the modern vanguardists: I or chaos, become peripatetic, that is to say, wanderers, nomads, in a post-modern transit (dialoguing and inclusive).

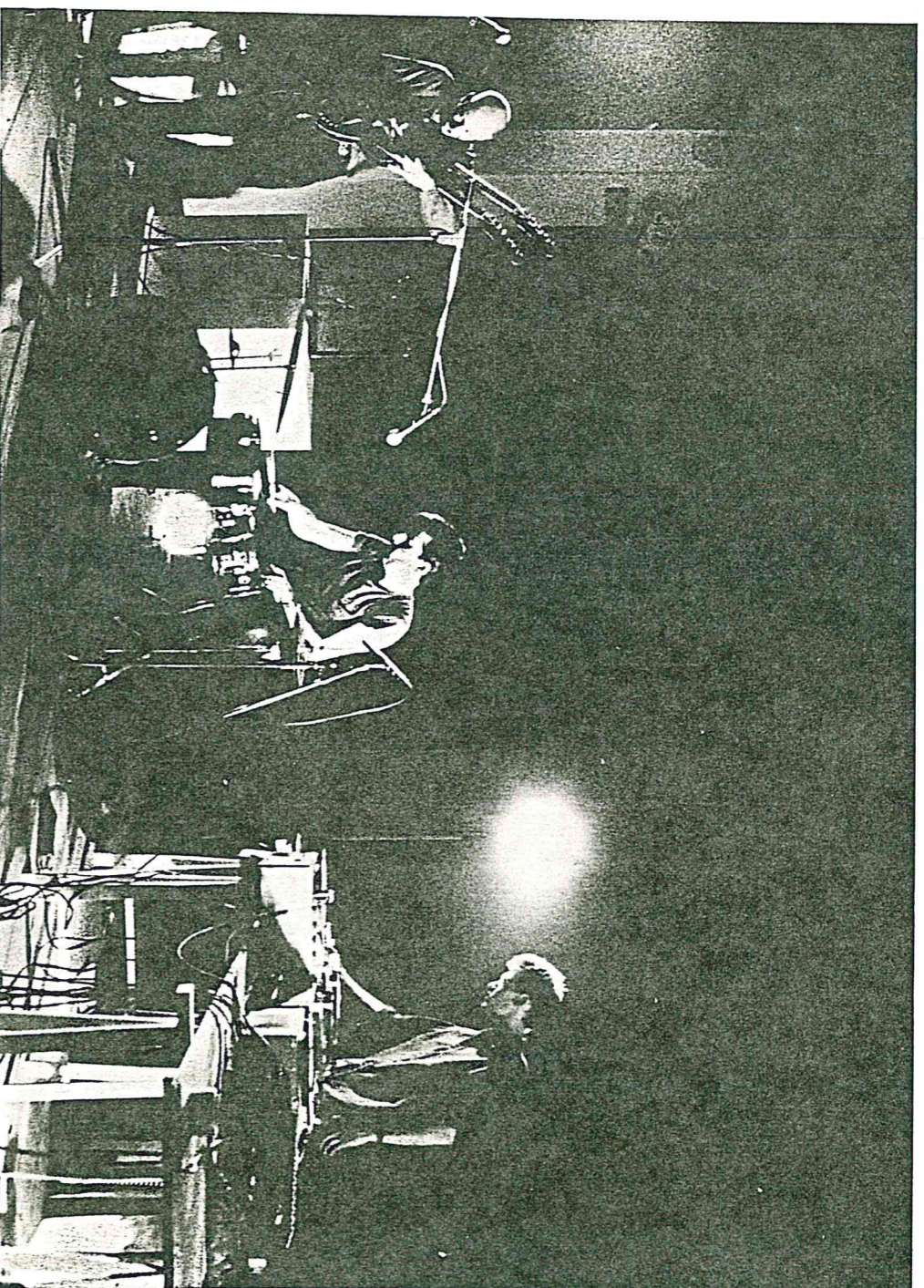
The hard wish to last, has been substituted by the burning ruse to burn.

And, nevertheless, the country doesn't facilitate occasions nor places for fertile contagion: one must scratch them and defend them with all sorts of traps. This away, and going against the grain, Spain gives birth and develops the "Ensemes" of Valencia, the "FLES" in Madrid, the "Encontres" of Mallorca, "Obert" in Barcelona, and now, a gift from the gods, this "International Week of Experimental Music" at Metronom.

These are all places and occasions to disturb the sonorous sleep of the country, for fortunate falls (truth is in error), for hierophantic stumbles, for catastrophic marvels, for spermatic attacks.

Barbara Held is a bey person. With one foot in the New York Bowery and the other in the Barcelona Born, Barbara is the bridge (pontifex) to cleverly perform an event like this "Week", as she lives she provokes the din of what is new and also has the sufficient persistence to present it in a cool and fresh manner. On the other hand, Barbara is an exceptional artist that forces composers to vision something different for her. This explains the concert she gave at Metronom: the most marvellous solo flute concert that has ever been heard in Spain.

But the whole week was a catalogue of novelties. It opened with a noisy session, practically futuristic, at the hands of Elliot Sharp, Christian Marclay and Charles K. Noyes. It continued with a spectacular sound installation by Ellen Fullman, Paul Panhuysen and Johan Goedhart using string instruments that, filling the entire space of Metronom sounded (amplified) making them

Elliott Sharp, Charles K. Noyes i Christian Marclay durant la seva actuació

vibrate with their fingers. On Thursday we attended the peculiar concert of the phlegmatic Phill Niblok: prolonged harmonies subtly varied that acquire vivacity, synesthetically, by means of a visual stimulus, that is, a film on sea, field and industrial works given an unending rhythm to a music that is studiously static.

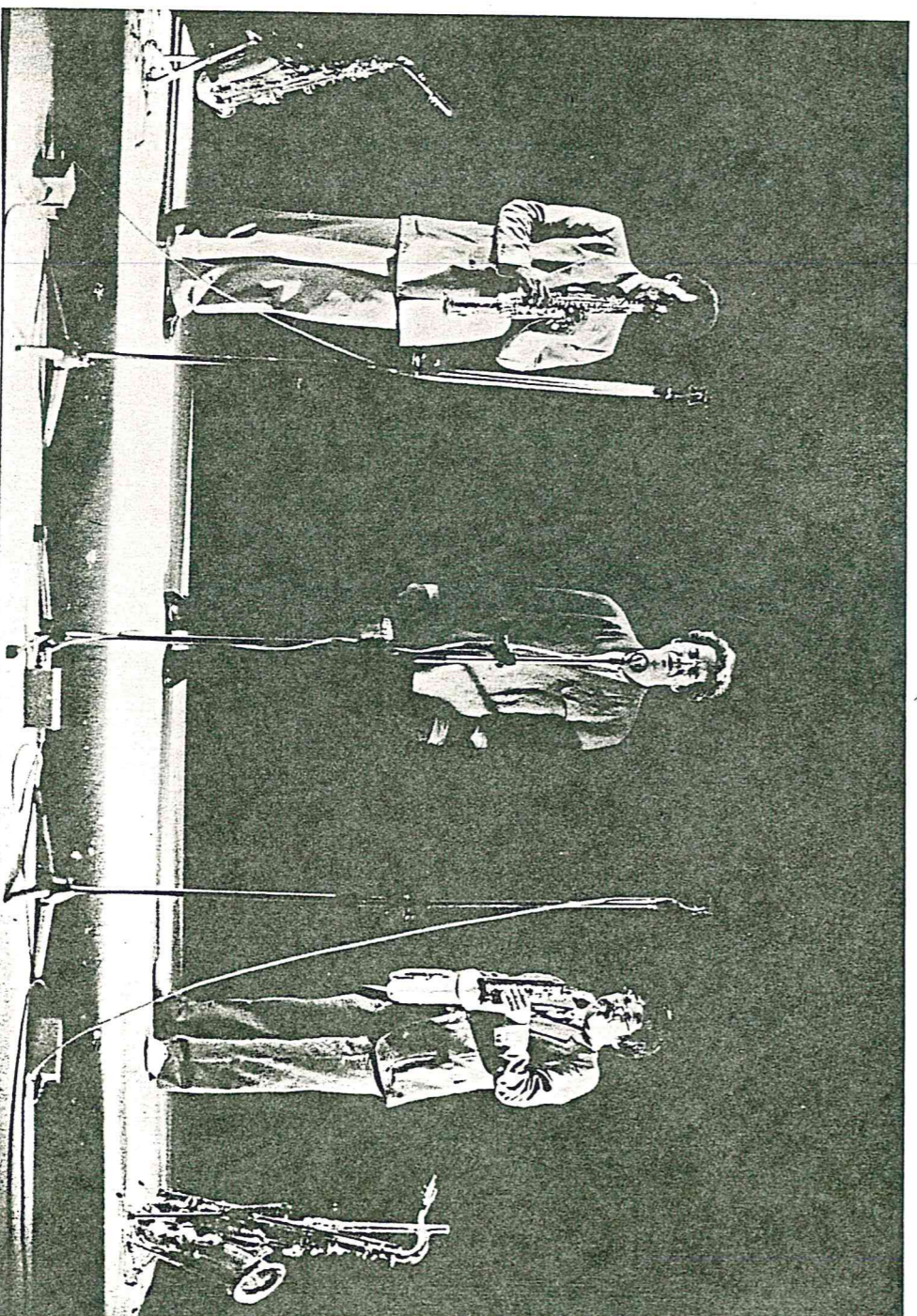
The insertion of harmonies and resonances in my "Tintinbula" surprised those who for the first time heard a music (pneumatic and ungraspable) braided with the

minimal language of my bells (that have sounded in Brussels, Paris, Lisbon, New York, San Diego, Eindhoven, Gante and Dusseldorf).

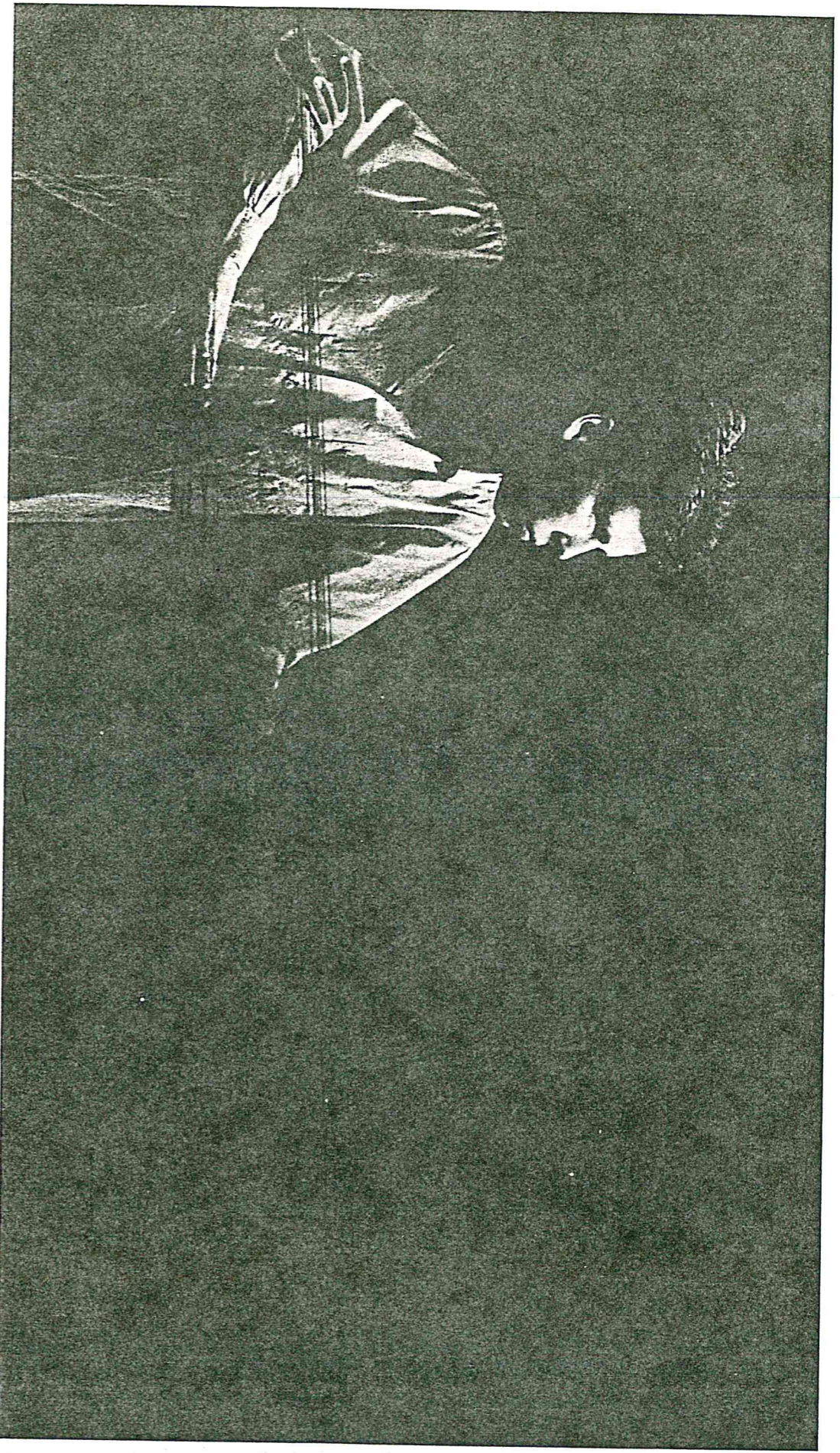
After Barbara's concert and the sonorous atmosphere of Oriol Graus with the significant title "Que es això? Això es això" ("what is this? This is this"), the week reached its colophon with the concert of the trio SPACED (composed by Tom Buckner, Roscoe Mitchell and Gerald Oshita) who offered us a masterful lesson of improvisation.

The balance between what was mentally organized and the spontaneous gave an overflowing tension to a music that was at all times agile, subtle, winged and virgin.

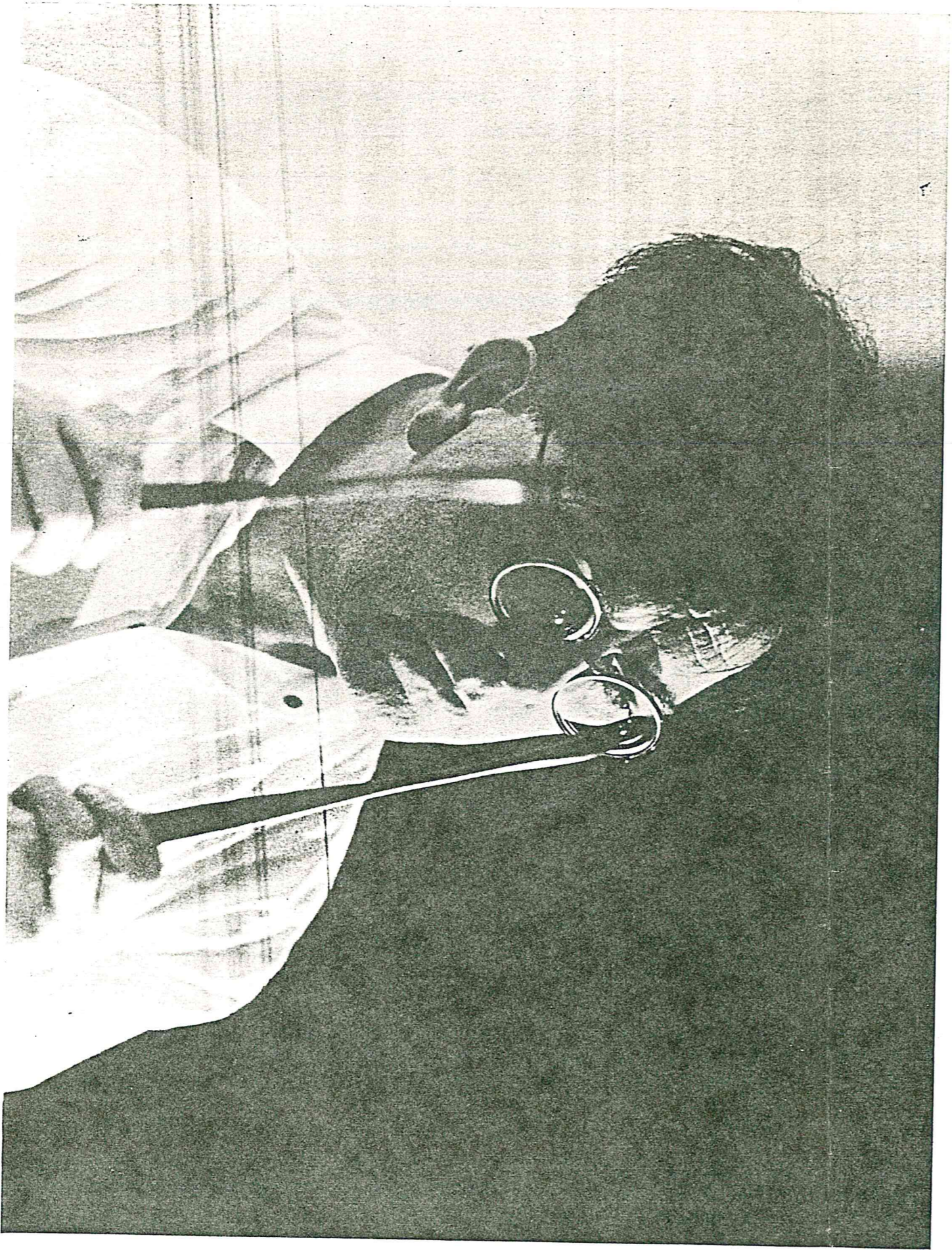
In conclusion, a week of ecstasy, of miscellaneous, of hunting (without prohibitions or boundaries), of pregnant skulls of luck may those who have ears to hear, listen.

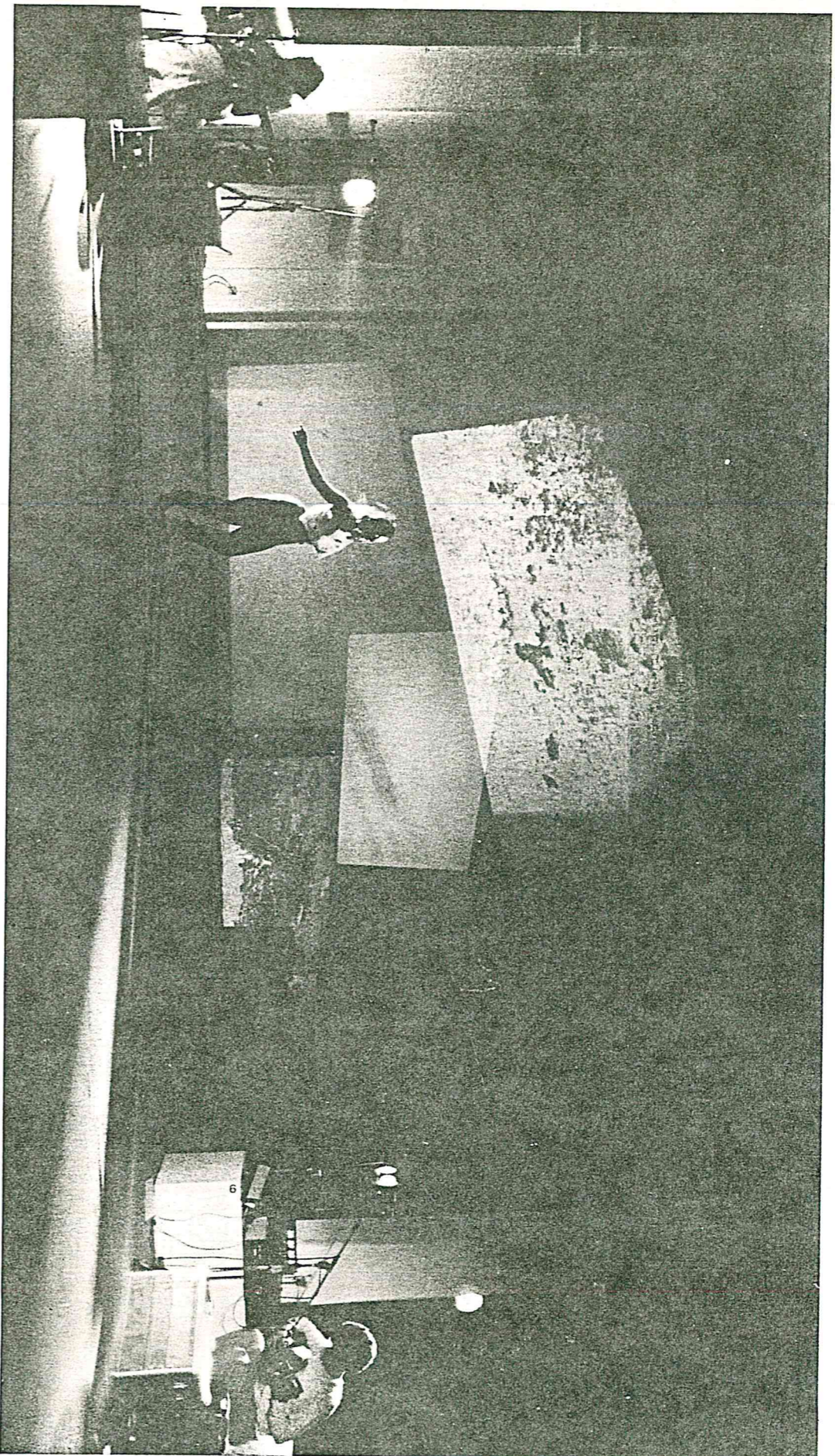
Concert del grup "Space": Roscoe Mitchell, Tom Buckner i Gerald Oshita

Ellen Fullman manipulant les cordes de la seva instal·lació sonora

Paul Panhuysen en un moment de la seva actuació

"Què és això? Això és això" concert a càrreg d'Oriol Graus

Barbara Held

